

PHẦN VIII

Ông Thái Hoàng gục đầu trong tay, ông đã thật sự thất bại, chưa bao giờ ông sụp đổ như lúc này. Ông phải làm sao đây? Tất cả công nhân, ông đã cho nghỉ việc, công ty đã đến lúc tuyên bố phá sản. Đang ngồi lặng lẽ một mình trong phòng làm việc thì có tiếng gõ cửa. Ông mệt mỏi lên tiếng:

- Vào đi!

Trước mặt ông là Võ Kiệt.

- Cậu đến đây làm gì?

Võ Kiệt tự nhiên ngồi đối diện ông:

- Con đến để bàn với bác một việc.

- Tôi không có gì để nói với gia đình cậu cả.

Võ Kiệt khẽ cười:

- Đây là ý kiến của con, không liên quan gì đến ba con cả.

Ông Thái Hoàng nhìn Kiệt, cảnh giác:

- Cậu muốn gì?

- Nếu con giúp công ty bác không phải phá sản thì sao?

Ông Thái Hoàng cười gằn:

- Vậy cậu cần gì ở tôi?

Võ Kiệt nói không do dự:

- Bác cũng biết gần một năm nay con rất yêu Hoàng My. Con muốn cưới cô ấy làm vợ.

- Tôi không bao giờ đem con gái vào việc làm ăn của mình. Cậu nên bỏ ý định đó thì tốt hơn.

- Bác yên tâm, con yêu My thật lòng. Con sẽ mang hạnh phúc đến cho cô ấy.

Ông Thái Hoàng khẽ cười:

- Cảm ơn cậu có lòng, nhưng xin lỗi tôi không bao giờ ép con mình làm điều nó không thích.

- Nếu con nói Hoàng My bằng lòng rồi thì sao?

Ông Thái Hoàng sừng sốt:

- Cậu vừa nói gì?

- Con đã cầu hôn với My. Con đến đây là để xin phép bác.

- Tôi không tin. Cậu đã nói gì với nó.

Vỹ Kiệt nhún vai khẽ cười:

- Dĩ nhiên là nói con yêu cô ấy. Bác yên tâm, con hứa thì sẽ giữ lời, công ty bác sẽ không phải phá sản. Con định đám cưới vào tháng sau. Bác có thể chuẩn bị được rồi, con về đây.

Nói xong, Vỹ Kiệt bước ra ngoài, ông Thái Hoàng không còn tâm trí để lo việc công ty nữa. Ông lái xe vội về nhà. Vừa vào phòng khách, ông đã gọi lớn:

- Gọi con My xuống tôi bảo.

Bà Thái Hoàng lo lắng nhìn chồng:

- Chuyện gì vậy anh?

Ông Thái Hoàng không nói gì. Một lúc sau Hoàng My mới xuống:

- Có chuyện gì không ba?

Nhìn thẳng vào con gái, ông hỏi:

- Có phải con nhận lời làm vợ thằng Kiệt không?

- Dạ phải.

- Lý do? Có phải con muốn cứu vãn công ty không?

Hoàng My nhìn ba, tự tin:

- Con tin rằng mình sẽ hạnh phúc.

- Nhưng ba không thích con về làm dâu nhà đó.

Hoàng My mỉm cười:

- Anh Kiệt không để con khổ đâu, anh ấy sẽ bảo vệ con. Ba yên tâm đi!

Ông Thái Hoàng nhìn con gái thật lâu:

- Con chưa trả lời ba, có phải con vì gia đình mình không?

Hoàng My khẽ cười:

- Con không phủ nhận điều đó, con không muốn gia đình ta phải mất tất cả. Ba mẹ đã già mà chỉ có con. Con không giúp được gì cho công ty cũng không có ý nghĩa là bỏ mặc mọi chuyện. Ba tin con đi! Con đã suy nghĩ rất kỹ trước khi quyết định, con không nông nổi đâu. Ba cũng biết anh Kiệt rất yêu con mà.

- Ba không cho con làm như vậy.

- Con xin ba hãy cho con tự quyết định chuyện này đi, được không?

Bà Thái Hoàng khóc lặng lẽ:

- Ba mẹ chỉ sợ con khổ thôi.

Hoàng My cũng khóc theo mẹ mình:

- Ba mẹ yên tâm đi. Con không buông xuôi hạnh phúc của mình đâu.

Ông bà Thái Hoàng chỉ còn biết nhìn con gái xót xa. Từ khi trở về nước, nó như thay đổi hẳn, trầm lặng chứ không hồn nhiên, vô tư như ngày xưa nữa. Ở Hoàng My luôn toát ra vẻ cứng rắn đến lạnh đạm. Bà Thái Hoàng khẽ nhắm mắt, bây giờ bà chỉ biết cầu mong cho con gái mình hạnh phúc.

Tuần sau, Hoàng My có hẹn sẽ đến ra mắt gia đình Võ Kiệt. Thân thờ nhìn mình trong gương, Hoàng My thờ ơ thoa nhẹ một tí son môi và chọn cho mình chiếc đầm màu đen, ra mắt gia đình chồng mà chọn màu đen thì buồn quá. Cô mỉm cười, không quan trọng. Bước xuống phòng khách cô đã thấy Võ Kiệt chờ sẵn. Sau khi ra xe, vừa mở cửa xe cho cô. Anh nói:

- Hôm nay em đẹp lắm!

Hoàng My mỉm cười:

- Có trễ lắm không anh?

- Không sao, có anh bên em mà.

Hoàng My lơ đãng nhìn hai bên đường. Cuối cùng cũng đến biệt thự nhà họ Lâm. Võ Kiệt dìu cô vào nhà, cử chỉ như bảo vệ của anh làm Hoàng My hơi cảm động. Gia đình Võ Kiệt đã ngồi quanh bàn. Ông Lâm Võ nhìn cô hơi lâu rồi mỉm cười:

- Không ngờ Thái Hoàng có cô con gái đẹp như vậy!

Hoàng My gật đầu chào:

- Con xin lỗi vì đã đến trễ.

- Không sao, con ngồi đi!

- Dạ!

Hoàng My lần lượt chào từng người trong gia đình Võ Kiệt. Cô vừa ngồi xuống thì có tiếng chuông cửa. Một lát sau chị người làm đi vào. Ông Lâm Võ hỏi:

- Ai vậy?

- Dạ thưa là cậu Phong.

Tim Hoàng My như nhói lên một nhịp, không hiểu sao cô có cảm giác bất an. Hoàng My như hóa đá khi người đứng trước mặt cô là Lâm Phong. Phong bình thản mỉm cười nhìn mọi người:

- Xin lỗi, con đến trễ.

Hoàng My cố trấn tĩnh, cô gật đầu chào Phong mà vẫn chưa tin đây là sự thật. Một cảm giác hư hư ảo ảo như hiện trước mặt cô.

Võ Kiệt mỉm cười:

- Em tưởng là anh không về.

- Ngày vui của cậu, không về coi sao được.
- Không ngờ anh Hai lại quan tâm em đến thế.

Phong không nói gì, anh ngồi xuống kế bên ông Vỹ, Hoàng My cố vận dụng tất cả lý trí của mình để đừng lộ ra tâm trạng sóng gió trong lòng. Mọi cử chỉ của cô đều không lọt qua cặp mắt của Phong. Phong rất ít nói và uống hơi nhiều.

Ông Lâm Vỹ lên tiếng:

- Hôm nay con uống hơi nhiều, nên ngủ lại nhà đi!

Lâm Phong khẽ cười:

- Con không sao. Với lại cũng đến giờ con có hẹn rồi. Con phải về!

Quay qua Vỹ Kiệt, anh nói:

- Chúc mừng cậu.
- Cảm ơn!

Anh gật đầu chào mọi người rồi bước ra ngoài. Trời đêm se lạnh nhưng lòng anh nóng như lửa đốt. Anh không lường trước được người Vỹ Kiệt chọn lại là Hoàng My. Năm năm xa nhau, cô vẫn quyến rũ như ngày nào, thậm chí còn đẹp hơn xưa rất nhiều. Anh nhận ngay ra sự thay đổi của cô, Hoàng My đã trầm lặng và chững chạc hơn rất nhiều.

Ngày xưa anh muốn cô đi du học là biết trước sẽ xảy ra sự việc ngày hôm nay. Anh cần thời gian để tạo dựng cho mình một sự nghiệp, một tương lai vững vàng để có thể bảo vệ cho cô. Giờ đây anh dư sức giúp cô vượt qua cú sốc này nhưng điều anh không ngờ nhất là thằng em cùng cha khác mẹ với mình đem lòng thương yêu cô và thật cay đắng khi Hoàng My cũng chấp nhận cuộc hôn nhân này. Lúc này nhìn cử chỉ của cô, anh không tin cô có thể quên tất cả kỷ niệm của hai người và càng không tin cô yêu Vỹ Kiệt.

Lâm Phong lái xe đến nhà My, anh cho xe đậu bên đường, hôm nay dù bất cứ giá nào anh cũng phải gặp được cô.

Thật lâu, Vỹ Kiệt mới đưa cô về. Anh hôn lên trán Hoàng My và nói gì đó rồi mới cho xe chạy đi. Chỉ có vậy thôi mà Lâm Phong đã muốn đâm vào mặt thằng em cùng cha khác mẹ với mình. Phong bước xuống xe băng qua đường để gặp My, đầu cô hơi cúi xuống một vẻ gì đó xa vắng làm tim Phong nhoi nhói.

Hoàng My định đưa tay bấm chuông nhưng đã bị Phong chặn lại, tim My như ngừng đập khi nhận ra Phong:

- Anh làm gì vậy?

Lâm Phong nắm tay cô kéo đi:

- Đi theo anh!

Dần mạnh tay mình khỏi tay Phong, cô nói:

- Tôi không đi, anh không được quyền làm như vậy.

Lâm Phong nhìn cô như có lửa. Không dám nhìn vào đôi mắt anh, cô quay đi.

- Em có biết mình đang làm gì không? Anh không cho phép em làm chuyện đại dột như thế.

Hoàng My cười gằn:

- Anh nói gì tôi không hiểu. Thế nào là đại dột?

Lâm Phong nhìn cô đăm đăm:

- Anh không tin em không hiểu. Anh nói rất thật lòng, đừng đem cách này để cư xử với anh.

Hoàng My quay nhìn nơi khác:

- Nói tóm lại, mục đích của anh đến đây là gì?

- Thức tỉnh em, hay nói đúng hơn là giành lại em.

Hoàng My quay qua nhìn thẳng vào Phong lạnh lùng, cử chỉ rõ ràng không nao núng hay xúc động:

- Anh có biết mình đang nói gì không? Có lẽ tôi cần nhắc cho anh nhớ tôi là vợ sắp cưới của em anh.

Lâm Phong khẽ cười:

- Trả lời anh đi, em có yêu Võ Kiệt không?

Hoàng My chớp mắt buông gọn:

- Tôi yêu anh ấy. Như thế anh có thể ra về được rồi vì tôi không muốn có bất cứ sự hiểu lầm nào, nhất là với anh Kiệt, tôi không muốn anh ấy bị tổn thương.

- Thế còn anh thì sao?

Hoàng My nhếch môi cười:

- Cậu Phong nhà họ Lâm mà cũng bị tôi làm tổn thương sao?

- Anh xin lỗi khi không nói với em sự thật về gia đình mình, nhưng điều đó không quan trọng bằng tương lai của hai đứa. Bây giờ anh đã có sự nghiệp riêng và có thể bảo vệ cho em trước bất cứ khó khăn gì.

Phong dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Anh vẫn yêu em.

Hoàng My cười lạnh lùng:

- Tôi không phải là con nhỏ My ngọc nghéch ngày xưa nữa. Chuyện ngày trước tôi đã quên hết rồi. Anh cũng nên quên đi!

Lâm Phong bước lại gần cô, Hoàng My cảnh giác lui ra sau, anh khẽ mỉm cười:

- Em vẫn như ngày xưa. Bướng bỉnh một cách nông nổi.

Hoàng My quay mặt đi nơi khác.

- Khuya rồi, tôi mệt lắm. Anh nên về đi!

Lâm Phong khẽ cười:

- Nếu em nói đã quên hết thì tại sao không dám đi với anh.

Hoàng My nghiêm nghị rút tay lại:

- Anh không được quyền làm vậy. Nếu anh biết suy nghĩ thì đừng để người ta dị nghị, khuya lắm rồi anh không thấy sao?

Nói rồi cô đưa tay định bấm chuông, nhưng Phong đã nhanh hơn, anh nắm tay cô kéo mạnh về phía mình. Không cảnh giác nên Hoàng My nằm gọn trong lòng Phong:

- Anh muốn gì, tôi la lên đấy?

- Em la đi! Anh muốn cho tất cả mọi người thấy chúng ta yêu nhau.

Hoàng My giận đỏ mặt. Cô cố sức đẩy anh ra nhưng không được:

- Anh trơ trẽn vừa thôi. Anh biết mình đang làm gì không? Tôi là vợ...

Chưa dứt câu thì môi cô đã bị Phong khóa chặt bằng nụ hôn cuồng nhiệt của mình. Hoàng My mím chặt môi đứng yên. Một lúc sau Phong vừa rời cô ra, My không cần do dự mà tát vào má Phong thật mạnh:

- Tôi không phải là trò đùa của anh. Tôi thù anh lắm!

Phong nhìn cô im lìm:

- Anh xin lỗi!

Hoàng My đi nhanh lại bấm chuông, Phong không nói gì chỉ đứng yên nhìn cô. Đợi Hoàng My vào nhà xong, Phong mới băng qua đường để lấy xe. Phong vừa đi cũng là lúc My bật khóc, Hoàng My chạy vội về phòng mình, cô như không còn hơi sức và ngồi thẫn thờ xuống giường. Ngày xưa cô thật ngốc nghếch mà kiêu ngạo trước mặt Phong, cô không ngờ Phong là con trai của ông Lâm Vỹ và là anh của Vỹ Kiệt. Mọi chuyện xảy ra với cô thật trở trêu và quá sức chịu đựng. Nhưng nỗi đau mà cô phải chịu nhiều nhất là sự lừa dối của Lâm Phong. Từ đầu Phong đã biết cô là ai và từ đầu Phong đã có ý nghĩ không thật lòng khi đến với cô. Càng nghĩ Hoàng My càng muốn hóa điên vì sự ngu ngốc của mình.

Hôm sau khi cô đến công ty thì thấy một lẵng hoa trên bàn, thờ ơ cô đặt sang một bên, Vỹ Kiệt là như vậy, mỗi ngày luôn là một bó hoa dành cho cô, không biết công ty anh có rảnh rỗi quá không, khi cách chừng một tiếng là anh gọi điện cho cô. Nhiều lúc cô cũng thấy buồn cười nhưng cũng không thể từ chối.

Tan sở, cô tranh thủ đến nhà Diễm Chi, nghĩ đến nó Hoàng My cảm thấy vui vui, Bảo và Chi đang yêu nhau, cô mừng cho nhỏ bạn thân của mình. Đưa tay bấm chuông, cô đứng đợi.

- Dữ hé! Mấy tuần rồi không thấy mặt.

Vừa mở cổng, Diễm Chi vừa léo nhéo, cái tạt nói nhiều không chịu bỏ.

- Tao bận, với lại không muốn là phiền những người đang yêu.

Đỏ mặt, Diễm Chi vỗ vai bạn:

- Quỷ! Chọc tao hả? Chuyện mày tới đâu rồi?

- Chuyện gì?

- Trời đất! Sắp làm cô dâu mà mày thờ ơ vậy sao?

Hoàng My mỉm cười, ngồi xuống sa lon:

- Mày có chịu làm dâu phụ không?

- Dĩ nhiên là chịu rồi. Mà nè, anh Kiệt tốt với mày thật chứ?

Hoàng My buông gọn:

- Tốt!

- Tốt, sao cộc lốc vậy?

Chi nhìn bạn như quan sát:

- Tao lo cho mày lắm, tao sợ mày sẽ khổ. Dù anh Kiệt yêu mày thật nhưng tính tình của anh ấy tao không yên tâm. Sao mày cứ lặn độn chuyện tình cảm hoài, yêu người này thì lại chia tay, không yêu người kia thì phải đám cưới.

Như sự nhớ ra điều gì, Chi nói:

- Cũng trùng hợp ghê My nhỉ! Hai người đều họ Lâm! - Cô trêu: - Có khi nào là người thân không?

- Mày nói đúng rồi đấy!

Diễm Chi như nhảy nhồm khỏi ghế:

- Cái gì?

- Lâm Phong là anh của Vỹ Kiệt đó.

Diễm Chi tròn tròn mắt:

- Mày có lầm không? Ngày xưa anh Phong nghèo lắm mà.

Hoàng My cười cay đắng:

- Không ngờ tao lại bị lừa dối như vậy phải không?

Diễm Chi ngập ngừng:

- Tao không biết, nhưng anh Phong làm vậy là quá đáng thật.

- Khi đã là trò đùa thì quá đáng hay không đâu có nghĩa gì.

- Rồi mà nhận lời anh Kiệt, anh Phong biết không?

Hoàng My gật đầu, Diễm Chi không ngờ My lại gặp chuyện này. Cô nhìn bạn e dè:

- Nói thật đi, mà còn yêu anh Phong không?

- Không!

- Mà nói dối, nếu không yêu, mà sẽ không hận đến vậy.

- Tin hay không tùy mà. Đừng nói chuyện tao nữa, nói về mà đi!

- Tao thì có gì để nói, nhưng lạ thật sao Bảo học chung với anh Phong mà không biết gia đình anh ấy nhỉ?

Bắt gặp cái nhìn của Hoàng My, Diễm Chi khẽ thở dài:

- Không nhắc thì không nhắc, chờ tao một chút, thay đồ xong tao và mà đi ăn.

Nói rồi Diễm Chi le lưỡi bước thẳng vào trong.